

Pastýřský list k Roku eucharistie

(Přečtěte na první neděli adventní)

Drazí bratři a sestry,

právě jsme ukončili druhý rok přípravy na Cyrilometodějské jubileum, kdy jsme se častěji vraceli k myšlenkám na svátost biřmování. Zároveň jsme zaznamenali některé plody Roku křtu, protože v tomto roce významně stoupl počet dospělých, kteří přijali křest, ale také počet dospělých různého věku, včetně seniorů, kteří přijali svátost biřmování. V některých farnostech je vidět oživení právě skrze tyto nově zapojené lidi do živého společenství církve.

Dnes, o první neděli adventní, zahajujeme Rok Eucharistie, třetí svátosti uvádějící do křesťanského života. Ta je tajemným středem svátostí, protože je nekrvavým zpřítomněním Ježíšovy historické oběti na kříži. *Tak se slavení eucharistie stává „zdrojem a vrcholem celého křesťanského života“ (LG 11). K ní se všechno upíná; není nic většího, čeho by ještě bylo možno dosáhnout. Jíme-li proměněný chléb, sjednocujeme se s láskou Ježíše, který dal za nás své tělo na dřevě kříže. Pijeme-li z kalicha, sjednocujeme se s tím, který v oběti za nás prolil svou krev. Tento obřad jsme si nevymysleli. Ježíš sám slavil se svými učedníky poslední večeři a přijímal jí vlastní smrt; daroval se svým učedníkům v podobě chleba a vína a vybídl je, aby od toho okamžiku všdycky a všude slavili eucharistií jeho smrt, naše vykoupení. (Youcat 208)* Mnozí z vás už byli na pouti ve Svaté zemi a klečeli na Kalvárii, na místě, kde Ježíš umíral. Kéž by nám došlo, že při každé mši svaté máme možnost být při největší události lidských dějin, když se Kristova oběť zpřítomňuje na oltáři. Pak bychom využili každé příležitosti jít na mši a dovedli bychom odložit tolik věcí, protože všechny by byly méně důležité!

Nejsme však pozváni jen jako diváci, ale jako spoluúčastníci. Máme možnost přidat všechny svoje těžkosti, problémy a kříže ke Kristově oběti a jako **spoluobětníci** je nabídnout nebeskému Otci na smír za hříchy světa. **Boží slovo**, v němž k nám hovoří sám Kristus, nás učí Boží moudrosti. Ve svatém přijímání vrcholí naše **sjednocení s Bohem**, který se nám dává za pokrm, abychom v jeho síle dovedli žít jako noví lidé.

Duchovní užitek mše svaté však závisí také na naší připravenosti a opravdovosti. Vzpomeňme, že už ve Starém zákoně čteme: *Neukážeš se před Hospodinem s prázdnýma rukama*. I první křesťané přinášeli do shromáždění dary ve prospěch společenství a Skutky apoštolů dosvědčují: *Nikdo mezi nimi netrpěl nouzí, neboť ti, kteří měli pole nebo domy, prodávali je, a peníze, které utržili, skládali apoštolům k nohám. Z toho se rozdávalo každému, jak kdo potřeboval*. Předání daru má však své podmínky. Evangelista Matouš píše: *Přinášíš-li svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, teprve potom přijď a obětuj svůj dar*. Představte si, co by se stalo, kdybychom to vzali opravdu vážně. Mohlo by trvat mezi námi nějaké nedorozumění déle než do nejbližší mše svaté? Jak

by to změnilo náš život a naše vztahy v rodinách i na pracovištích a v sousedství! Kolik trápení a infarktů by nebylo! Kolik by se zlepšilo i v našich vztazích s okolním světem! Ano, musíme to brát vážně. K oltáři je třeba přicházet pravdivě.

Mohlo by se říkat o naší zemi, že je bezbožecká, kdyby z každé mše svaté vycházeli do světa všichni, kteří byli u svatého přijímání, jako živé svatostánky, jako živí svědkové Boží lásky, kteří přijali poslání nést Boha do světa? Nám všem řekl Kristus: *Vy jste světlo světa... Rozžaté světlo se neschovává pod kbelík nebo pod postel, ale dává se na svícen, takže svítí všem v domě.* Nemáme právo Boha před světem schovávat, ani ze strachu, že budeme přísněji posuzováni jako lidé na svícnu, ani z falešných ohledů na ty, kteří nechtějí být světlem. Bloudí-li však někdo díky tomu, že naše světlo nesvítí, či je to vina?

Využijme tohoto roku k hlubšímu poznání i prožívání mše svaté. Rozdělme se o své zkušenosti s prožíváním mše svaté a svého přátelství s Ježíšem se svými blízkými či známými. Pozvěme na mši svatou ty, kteří se odcizili, nebo chodí jen jednou za čas. Nabídněme přípravu ke svatému přijímání těm, kteří nebyli ani jednou u svátosti oltářní, nebo už všechno zapoměli. To se týká jak dospělých, tak mládeže a dětí, které nechodily do náboženství. Ve všech farnostech bude možnost mimořádné přípravy. Zvláště pamatujte taky na nemocné a staré v rodině, ulici či paneláku, kteří nemohou do kostela, aby v tomto roce měli příležitost svatého přijímání aspoň jednou za měsíc doma. Protože šťastné setkání s Kristem ve svatém přijímání může prožívat jen čisté srdce, prosme o očištění při časté svaté zpovědi. A pokud Vám nějaká překážka brání v přijetí Eucharistie, přijímejte Pána Ježíše aspoň duchovně. Když druzí přijímají, pozvěte ho do srdce a nepochybuje, že přijde a bude pozorně naslouchat každému Vašemu slovu.

Pán Ježíš zůstává pod způsobou chleba v každém svatostánku, abychom za ním mohli kdykoliv přijít na návštěvu. Využijme každé příležitosti, kdy jdeme kolem kostela, abychom aspoň na chvíli Pána pozdravili. Udělejme si čas na společnou adoraci, kterou v tomto roce doporučuji všem farnostem častěji než jindy. Zvláštním vrcholem tohoto roku by měla být mimořádná oslava Božího Těla a adoračního dne farnosti. Kristus v Eucharistii se pak jistě ukáže jako lék na mnohé naše neduhy, a když prohloubíme svůj vztah k němu, posílí i naši víru.

V lásce k Ježíši v Eucharistii každému z Vás přeje požehnané dny adventu a ze srdce žehná

arcibiskup Jan